

ikke en eneste af disse Lerhulers ulykkelige Beboere røbet blot mindste Tegn til vaagnende Følelse af sin Menneskeværdighed . . . Tværtimod, der klagedes bestandig mere og mere over Mosekærsfolkenes natlige Rapserier fra Kartoffelkuler og Blegepladser, og ofte kunde hverken gode Ord eller høj Betaling faa dem til at tage Arbejde hos Bønderne.

Han styrede ned imod et af de yderste Huse — en udbuget, bagerovnlignende Rønne med smaabitte Vinduer og et ganske mosgrønt Tag, ved hvis Gavl en høj, kroget Oldingeskikkelse stod med en Økse og pindede Skovkvas.

Idet han nærmede sig, fór en lille, fed Køter — en sortspættet Pølse paa fire smaa Fødder — lige i Benene paa ham, og som besat af Arrigskab vedblev den under en hæs, næsten uhørlig Gøen at trille sig foran ham og vise Tænder, saa Emanuel, der aldrig kunde bringe over sit Hjærte at slaa et Dyr, ikke kunde komme frem for den.

Skønt den Gamle henne ved Huggeblokken meget godt havde set ham og umuligt kunde undgaa at lægge Mærke til Køteren, kaldte han den dog ikke til sig og lod sig overhovedet ikke forstyrre i sit Arbejde.